

wohl der Usus bei einzelnen Wörtern genauer bestimmt wird, aber eben dieser Usus scheint sich nicht in Regeln fassen zu lassen. Trotzdem tritt die später zu besprechende Bedeutung der Zwischensylbe in Folgendem klar zu Tage: pag. 36, § 34, d. „zúb, der Zahn, hat in der vielfachen Zahl zúbi, wenn es die Zähne im Munde; aber zúbovi, wenn es die Zähne an den Rädern oder andern Werkzeugen bezeichnen soll. Mjésèc hat in der Bedeutung des Mondes mjésecevi; aber in der Bedeutung des Monats mjèsèci. — List das Blatt hat listovi, wenn es Briefe oder die Blätter eines Buches bedeutet; aber zur Bezeichnung der Blätter an Bäumen bedient man sich des Collectives listje. — cvjèt die Blume, hat cvjètje; man sagt aber auch cvjetovi, wo es dann künstliche Blumen bezeichnet.“

Böhmisch. Šafařík, počátkové staročeské mluvnice im Výbor z literatury české, v Praze 1845, gibt folgende Beispiele der verlängerten Form zum Paradigma pán § 33: Dat. sg. později *ovi*: Davidovi ŽG. synovi ŽK. ostnovi Alx. Pl. Nom. později *ové*: obrazové. národové ŽG. synové, vrahové ŽK. čechové Pass. pohanové ČE. ŽSO. — Gen. obyčejněji *ov*: bogov LS. vrahov. junov. květov. lěsov RK. angelov. průduchov. kozlov. psov. ŽK. — Dat. řídkěji *ovóm*: bohovóm. Tatarovóm RK. — Beispiele zu parad. otec. § 34. Dat. Sing. někdy *evi* Zbyhonjevi RK. Ježíševi Pass. Se zpáteční prehláskou *ovi*: krá-ovi ŽK. Annášovi. otevi. Pass.-Plur. nom. řídko *ové*: Judevé Ev.-Gen. častěji *ev*: knjazev. Judev. Ev. mečev. hájev. vojev. krahujcev. Němcev. RK. tisícev Alx. pastýřev. Pass. kořáčev. klíčev. Řem. později se zpáteční prehláskou *ov*: krajov ŽG. ŽW. saňov. králöv. tisúcov. ŽK. sršňov. Dal. — zu par. host § 35. toktov ČE. — zu parad. kmeň § 36: dnové ŽK. dnov ŽK.

Neuböhmisch. Tomíček, česká mluvnice, v Praze 1850. Zu den Paradigmen had und sud. § 20. Unterschied der belebten und unbelebten: Dat. Sing. holubu a slavnější též: holubovi, u neživých pouze: stromu (nikoliv stromovi). Im Genit. Plur. hat bis auf Spuren überall *uv* Platz gegriffen. § 26: vom Dativ Sing.: vlastní jména osob mají vždy východ *ovi*, druhová pak jména, s nimi ve přísadě jsoucí, jenom *u*: urozenému pánu, panu Jiřkoví a. t. d. Bůh má jen bohu — Lok. jest roveň Dativu — u živých jest hustěji *u* než *ovi*. die beim Dativ gegebene Regel gilt auch hier. — Nom. Pl. § 32. Koncovku *ové* mají živí i neživí zároveň. Jednoslabičná mají však častěji *ové*: Čechové, lvové, synové (staré syni již docela se zanedbalo), duchové.